

REPUBLIKA H
VISOKI UPRAVNI SUD REI
Z A G R
Frankopan:

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	20.11.2019. 9:08:18			
Klasifikacijska oznaka	034-07/16-01/36		Org. jed.	376-08
Urudžbeni broj:	437-19-7		Pril.	spis
			Vrij.	0

slovni broj: UsII-515/19-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića predsjednika vijeća, mr. sc. Mirjane Juričić i Blanše Turić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatskog Telekoma d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa opunomoćenik , odvjetnik iz Zagreba, , protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, radi prisilnog izvršenja rješenja, na sjednici vijeća održanoj 24. listopada 2019.

presudio je

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-07/15-01/71, urbroj: 376-04/16-18 od 4. srpnja 2016.

Ova presuda objavit će se u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Tuženik je donio pobijano rješenje o izvršenju od 4. srpnja 2016. kojim se utvrđuje da tužitelj nije postupio po točkama III. i IV. rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-07/15-01/71, urbroj: 376-04/16-12 od 16. ožujka 2016. (točka I. izreke rješenja), naložio je tužitelju da u roku od 8 dana od zaprimanja ovog rješenja, postupi po točkama III. i IV. rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-07/15-01/71, urbroj: 376-04/16-12 od 16. ožujka 2016. (točka II. izreke rješenja), te je odredio da će se u slučaju nepostupanja po rješenju, odgovornoj osobi izvršenika, izreći novčana kazna u iznosu od 50.000,00 kn, a u slučaju daljnjeg neispunjavanja obveza, izreći će se druga, veća novčana kazna (točka III. izreke rješenja).

Tužitelj pobijani akt tuženika pobija u cijelosti zbog toga što u istom nije pravilno primijenjen zakon, zbog toga što u postupku koji je aktu prethodio nije se postupalo po pravilima postupka te zbog toga što činjenično stanje nije pravilno utvrđeno. Pobijanim rješenjem tuženik je utvrdio da tužitelj nije postupio po točkama III. i IV. prethodnog rješenja od 16. ožujka 2016. te mu je naložio u dodatnom roku po predmetnim točkama postupiti, a zapriječena mu je i novčana kazna u iznosu od 50.000,00 kn u slučaju nepostupanja po rješenju. Tužitelj ističe da je postupio po točki III. rješenja tuženika od 16. ožujka 2016. budući da je pravovremeno proveo internu analizu sklopljenih pretplatničkih ugovora i utvrdio da ne postoje pretplatnički ugovori sklopljeni po maloprodajnim cijenama koje prethodno nisu bile dostavljene tuženiku u reguliranim rokovima. Sukladno točki III.

navedenog rješenja proveo je internu analizu pretplatničkih ugovora na dan 16. travnja 2016. (30 dana od zaprimanja rješenja) te je zaključio da je korisnik u trenutku provedbe analize imao sklopljen pretplatnički ugovor po maloprodajnim cijenama koje su prethodno bile dostavljene tuženiku pa stoga nije bilo osnove za raskid ugovora s predmetnim korisnikom. Naime, obavijestio je tuženika o svim maloprodajnim cijenama koje koristi korisnik i to o cijenama Max 2 XS paketa dopisom od 17. srpnja 2015., o cijenama Max Adsl Flat opcije dopisom od 2. ožujka 2016. te o cijenama Hallo Non-Stop Plus opcije dopisom od 24. ožujka 2016. Pretplatnički ugovor korisnika se u trenutku postupanja tužitelja po prethodnom rješenju temeljio na maloprodajnim cijenama o kojima je tužitelj prethodno obavijestio tuženika. Stoga smatra da je postupio po točki III. rješenja od 16. ožujka 2016. kada je predmetni pretplatnički ugovor ostavio na snazi, a svako drugačije tumačenje bi dovelo do apsurdne situacije u kojoj bi tužitelj da je postupio po prethodnom rješenju, morao 16. travnja 2016. raskinuti ugovor s korisnikom

da bi tom istom korisniku odmah potom ponudio sklapanje novog pretplatničkog ugovora za potpuno iste maloprodajne cijene potpuno istih paketa i opcija. Nadalje, ističe da je postupio i po točki IV. prethodnog rješenja jer je dopisom od 25. travnja obavijestio tuženika da je proveo internu analizu sklopljenih pretplatničkih ugovora i da ne postoje pretplatnički ugovori sklopljeni po maloprodajnim cijenama koje prethodno nisu bile dostavljene tuženiku. Predlaže da ovaj Sud poništi rješenje tuženika od 4. srpnja 2016.

Tuženik je u odgovoru na tužbu u bitnom naveo da je nesporno kako su dvije od tri obavijesti o maloprodajnim cijenama na koje se poziva tužitelj nedvojbeno poslone tuženiku više mjeseci nakon sklapanja pretplatničkog ugovora s . koji je pretplatnički ugovor za korisnika morao biti obuhvaćen analizom. Osim toga, netočna je i tvrdnja tužitelja da je u trenutku provođenja analize, pretplatnički ugovor s korisnikom odgovarao uvjetima i cijenama koje su prethodno bile dostavljene tuženiku. Kako je inspektor obrazložio u osporavanom rješenju o izvršenju, dopisom od 24. ožujka 2016., tuženik je obaviješten o produljenju promotivnih ponuda o kojima je tužitelj obavijestio tuženika dopisom od 23. prosinca 2015. Budući da promotivna ponuda Non-Stop Plus nije bila dostupna korisnicima Max 2 XS usluge, ista nije mogla biti produljena dopisom od 24. ožujka 2016. Ukoliko je tužitelj imao bilo kakvih nejasnoća oko opsega svoje obveze, mogao je u ostavljenom roku, koji je bio više nego razuman, tražiti od inspektora pojašnjenje, a mogao je zatražiti i produljenje roka. Ističe da je svrha obveze iz točke III. i IV. rješenja od 16. ožujka 2016. utvrditi prave razmjere protupravnog ponašanja tužitelja, koji je kroz dulje vremensko razdoblje nudio pretplatničke ugovore po cijenama o kojima nije prethodno obavijestio tuženika. Tek nakon donošenja osporenog rješenja o izvršenju i prijetnje izricanja upravne mjere, tužitelj je odlučio zaista napraviti analizu protupravno sklopljenih ugovora. U naknadno napravljenoj analizi (sredinom kolovoza 2016.) tužitelj je identificirao 102 protupravno sklopljena ugovora, uključujući i ugovor , što pokazuje da je osporavano rješenje o izvršenju bilo opravdano i nužno. Tuženik predlaže da ovaj Sud temeljem odredbe članka 57. ZUS-a odbije tužbu kao neosnovanu.

Treba napomenuti da je tužitelj 4. kolovoza tužbu podnio Upravnom sudu u Zagrebu koji se rješenjem poslovni broj: UsI-2499/16-6 od 15. listopada 2019. oglasio stvarno nenadležnim i tužbu ustupio ovom Sudu kao stvarno nadležnom sudu.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Presudom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: UsII-53/16-7 od 1. prosinca 2016. odbijen je tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-07/15-01/71, urbroj: 376-04/16-12 od 16. ožujka 2016. kojim je bilo utvrđeno da je Hrvatski Telekom d.d. prekršio

regulatornu obvezu nadzora cijena i vođenja troškovnog računovodstva, određenu na tržištu veleprodajnog središnjeg pristupa koji se pruža na fiksnoj lokaciji za proizvode za masovno tržište, jer je ponudio sklapanje ugovora, uz obvezno minimalno trajanje ugovora od 24 mjeseca, za paket „Max 3 XS“ po cijeni od 200,00 kn mjesečno, uz neograničene razgovore u fiksnoj mreži po cijeni od 9,50 kn mjesečno, u što je uključen i neograničen paket internet prometa za sva 24 mjeseca ugovorne obveze, a da prethodno nije opisanu maloprodajnu cijenu dostavio Hrvatskoj regulatornoj agenciji za mrežne djelatnosti najmanje 30 dana prije njezine objave (točka I. izreke rješenja) te je tužitelju zabranjeno svako daljnje nuđenje, ugovaranje i pružanje usluga po cijenama i uvjetima koje HT prethodno nije dostavio Hrvatskoj regulatornoj agenciji za mrežne djelatnosti (točka II. izreke rješenja), te je ujedno bilo naloženo tužitelju da raskine sve pretplatničke ugovore sklopljene po maloprodajnim cijenama koje prethodno nisu bile dostavljene Hrvatskoj regulatornoj agenciji za mrežne djelatnosti 30 dana prije njihove objave, odnosno 8 dana prije njihove objave, ako se radi o cijenama objavljenim nakon 1. prosinca 2015. (točka III. izreke tog rješenja).

Ovaj Sud je u navedenoj presudi poslovni broj: UsII-53/16-7 od 1. prosinca 2016. ustvrdio da je tužitelj kršio regulatorne obveze pa je stoga inspektor tuženika, sukladno odredbi članka 112. stavka 1. točke 20. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.) zabranio tužitelju svako daljnje nuđenje, ugovaranje i pružanje usluga pod cijenama i uvjetima koje tužitelj nije prethodno dostavio na uvid tuženiku. Sud je također iskazao shvaćanje da se davanjem dodatnog popusta pojedinim korisnicima mimo cjenika dostavljenih tuženiku ozbiljno krši tržišno natjecanje na štetu svih konkurenata na tržištu. Konačno, Sud je zaključio kako se nuđenje cijena odnosno pogodnosti koje nisu dostavljene na uvid regulatoru (ovdje tuženiku) mogu smatrati kršenjem regulatorne obveze u smislu mjerodavnih odredaba Zakona o elektroničkim komunikacijama.

S obzirom da tužitelj nije postupio u skladu s točkom II. izreke kronološki prvog rješenja tuženika u predmetnoj stvari tj. rješenja od 16. ožujka 2016., doneseno je rješenje o izvršenju tog rješenja od 4. srpnja 2016. kojim je tužitelju naloženo postupiti po točkama III. i IV. rješenja tuženika od 16. ožujka 2016.

Analizom podataka predmetne upravne stvari te svih navoda tužitelja kao i tuženika u odgovoru na tužbu, ovaj Sud smatra da tužitelj nije postupao po regulatornim obvezama koje proizlaze iz odredaba Zakona o elektroničkim komunikacijama, a što je već bilo utvrđeno presudom ovoga Suda poslovni broj: UsII-53/16-7 od 1. prosinca 2016.

Naime, u konkretnom slučaju iz svih dopisa dostavljenih uz tužbu, poglavito onih koji sadržavaju obavijesti o produljenju promotivnih ponuda u nepokretnoj mreži Hrvatskog Telekoma d.d. i u kojima se spominju paketi Max 2 XS i Max 3 Start, ne bi se moglo zaključiti da predstavljaju obavijesti o proširenju promotivnih ponuda, pa proizlazi u konačnici da tužitelj u odnosu na spomenute pakete nije dostavio tuženiku na uvid cijene i uvjete svojih ponuda.

Dakle, evidentno je da je tužitelj s korisnikom sklopio pretplatnički ugovor po maloprodajnim cijenama koje nisu bile dostavljene tuženiku 30 dana prije objave, a da o postojanju takvog ugovora nije obavijestio tuženika niti isti raskinuo, što je sukladno točkama III. i IV. izvršnog rješenja bio dužan učiniti, a nije.

Slijedom navedenog, trebalo je na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) odlučiti kao u izreci.

Odluka o objavi presude u „Narodnim novinama“ temelji se na odredbi članka 14. stavka 8. Zakona o elektroničkim komunikacijama.

U Zagrebu 24. listopada 2019.

Predsjednik vijeća
Boris Marković, v.r.

Za točnost otpis - ovlašten službenik

Tanja Nemčić
Tanja Nemčić